

D U I T S L A N D

„Oceanografisch onderzoek meer en meer noodzakelijk...”

aldus dhr F.C. Büsse, voorzitter van het
„Verband der Deutschen Hochseefischerei”

De heer Büsse, voorzitter van het « Verband der Deutsche Hochseefischerei », tijdens het « Internationaal Europees Visserijkongres » welke in juni 1963 te Oostende werd gehouden. Hier in gesprek met de burgemeester van Oostende, de heer J. Piers.

Ter gelegenheid van het in de vaart brengen van het Duitse oceanografische opzoekingsvaartuig « Walter Herwig » heeft dhr F.C. Büsse, voorzitter van het « Verband der Deutschen Hochseefischerei » andermaal de nadruk gelegd op het grote belang van het wetenschappelijke oceanografisch onderzoek ten voordele van de visserijbedrijvigheid, waarbij hij een bijzondere aandacht wijdde aan de resultaten welke bereikt werden door het wetenschappelijk opzoekingsvaartuig « Anton-Dohrn ». Het is tenandere voornoemd vaartuig, dat een bijzondere rijke schelvisbank ontdekte, die sedertdien de « Dohrnbank » genoemd wordt. Het oceanografisch onderzoek krijgt steeds meer en meer een dringende karakter, aldus dhr Büsse, gezien de Duitse treilers voortdurend gedwongen worden nieuwe en verderaf gelegen visserijgronden op te zoeken. De helft van de Duitse diepzeeproduktie is thans afkomstig van de Groenlandse wateren, tegenover slechts 12,5 % in 1956.

UNILATERALE UITBREIDING VAN VREEMDE VISSERIJZONES...

Deze evolutie dient in de eerste plaats toegeschreven te worden aan het feit dat bepaalde mogendheden op unilaterale wijze hun voorbehouden visserijzones opgedreven hebben van 3 tot 4 mijl, of in bepaalde gevallen tot 6 mijl en zelfs tot 12 mijl, zoals ondermeer IJsland en

Noorwegen. Aldus werden de Duitse treilers als het ware verdreven van de visserijgronden welke zij traditioneel bevesten. Anderzijds ligt ook een wijziging van de hydrobiologische toestanden aan de basis van de huidige toestanden.

De ontwikkeling van de visserijbedrijvigheid nabij Groenland, Newfoundland en Labrador had een structuurwijziging van de Duitse vissersvloot voor gevolg, een structuurwijziging die vooral gekenmerkt werd door het in de vaart brengen van vriestreilers en fabriekschepen. Het spreekt evenwel vanzelf dat de konstruktie van dergelijke eenheden gepaard ging met enorme investeringen. In de loop van de laatste vijf jaar dienden niet minder dan 109 eenheden, meestal gebouwd na de oorlog en dus in geen geval oude vaartuigen, uit de vaart genomen te worden. Deze vissersvaartuigen waren doorgewoon niet langer aangepast aan een rationele visserij op de nieuwe gronden. Eveneens gedurende de laatste vijf jaar verminderde de vissersvloot van 209 vaartuigen tot 150. Niettegenstaande dit omvat de vloot nog slechts 25 stomers, voortgestuwd met steenkool, tegenover 145 in 1958. Het aantal motoreenheden werd opgevoerd van 38 tot 73 treilers, terwijl ook de stoomtreilers, voortgestuwd met stookolie stegen van 30 tot 51 vaartuigen. Terzelfdertijd werden 16 vaartuigen uitgerust met een vismeel-installatie, zodat in het totaal 56 vaartuigen thans voorzien

zijn van een dergelijke apparatuur. Eveneens tijdens de afgelopen vijf jaar kregen 41 treilers een diepvriesinstallatie aan boord, tegenover slechts 4 in 1958, terwijl tot slot dient gezegd te worden dat er thans 28 hektreilers in de vaart zijn, tegenover slechts 3 in 1958.

MARKTOVERZICHT BLEEF TEN ACHTER...

Niettegenstaande deze merkwaardige evolutie van het Duitse produktieapparaat, dient nochtans gezegd te worden dat de marktorganisatie niet dezelfde ontwikkeling kende. De Duitse vrije uitwisselingspolitiek heeft ertoe bijgedragen de concurrentie te vervalsen. In steeds grotere mate dient men in Duitsland het hoofd te bieden aan de concurrentie van de invoeren door vreemde treilers, waarbij de reders daarenboven kunnen genieten van belangrijke subsidies.

Anderzijds heeft dhr F.C. Büsse ook aangedrongen opdat de visserijpolitiek van de vier kuststaten en de vier vissershavens zou verenigd worden.

X X X

Voor wat de diepvriesproduktie betreft liet dhr Büsse uitschijnen dat de produktie van 1963 — die zowat 30.000 ton bedroeg — volledig werd afgezet, en dat deze zelfs nauwelijks volstond om aan de vraag te voldoen. In dit opzicht is het een dringende noodzakelijkheid geworden, dat afzetgebieden gevonden worden in vreemde mogend-

heden. De industriemiddens hebben tenandere nooit nagelaten zich met dit probleem in te laten, zoals dit ondermeer blijkt uit het voorbeeld van de uitvoeren van gezouten visprodukten naar de staten aan de Middellandse Zee.

HOOP OP GEMEENSCHAPPELIJKE VISSERIJPOLITIEK...

De Duitse diepzeereiderijen hopen dat men weldra zal komen tot een vaststaande gemeenschappelijke visserijpolitiek met toepassing binnen het kader van de Europese Economische Gemeenschap. Een dergelijke politiek zou moeten resulteren uit een akkoord tussen de visserijdirigenten van de zes ledenstaten, tussen de respectieve regeringen en tussen de vertegenwoordigers van de industrie, de handel en de landbouw. Zij zou moeten opgevat worden en ten gunste zijn — op lange termijn — van alle belanghebbenden, en dan heel in het bijzonder ten bate van de verbruiker.

Doctor Meseck, directeur van het visserijdepartement bij het federaal ministerie voor Voedselvoorziening, Landbouw en Bosbeheer, heeft er aan herinnerd dat het ontwikkelingsplan van de visserij, dat van toepassing werd in 1962, een driejarige programma was. De premiebonifikaties zullen worden toegekend tot in 1965 en misschien nog langer. De slooppremies zouden worden toegekend voor een periode van 2 jaar, maar thans is er reeds sprake van deze premie te verlengen, gezien de tot op heden bekomen resultaten voldoende gaven. — B

Verhoogde konsumptie van diepbevrozen visprodukten, stimulans voor een hoger verbruik van verse visprodukten in West-Duitsland

Een super-modern uitgeruste vishandel in Duitsland.
Bemerk de reusachtige diepvriestoonbank.